

михайловисти се бяха насочили точно там“ и това се дължало на факта, че населението на двете села не било просветено. Виновни за това били ОК на БРП(к) и ОФ. Ликвидирана била „банда“ от 30-40 човека.

В отчетите на ДС, в прокомунистическата преса, в съдебните материали и комунистическата пропаганда четите и четниците най-безочливо ще бъдат дамгосвани като „банди и бандити“. Само понякога и без да искат, именити ликвидатори на това движение ще повдигат завесата за истинския размах и постижения на „бандитското“ движение. Такова например е едно късно признание на ръководилия операцията за ликвидирането на най-голямата чета в страната през 1948 г. К. Кюлюмов, който признава: „През 1947-1948 г. бандата на Герасим Тодоров държеше територията на бивша Санданска (Светиврачка) околия, голяма част от селата в този край, прехвърляше част от Разложко, дори стигаше до Гоцеделчевско – отгатык през Пирин и част от бившата Горноджумайска околия. Това беше не само най-голямата банда в България, но и най-опасната поради това, че тя контролираше територия, в която почти беше ликвидирана народната власт.“⁴

Акцията е с кодовото название „Побойници-Елен“, а не „Бор“, както пише нейният ръководител. И в действителност е широкомащабна и се провежда през март-април 1948 г. Освен цялата милиция от Горноджумайска област тук е милицията и от Дупнишко, Кюстендилско, Пернишко и Софийско, всички военни части от Югозападна България, запасници. Блокирани са подстъпите към Пирин от всички места, населението от десет села е събрано в специални лагери или блокирано, без право да напуска къщите. Такъв бил единствено възможният начин за залавяне или унищожаване на неуловимите и ползващи се с подкрепата и симпатиите на местното население четници на войводата Герасим Тодоров. Тях антикомунистически настроената част от населението в Пиринска Македония никога не нарича „бандити“, а горяни.

Блокадата успява. За да не попадне жив в ръцете на милицията, Герасим Тодоров се самоубива. Към 5.V.1948 г. арес-